

אמנה (מ"ס' 138) בדף הגיל המינימלי לקבالت עובדים לעבודה¹

אומצה בוועידה במושבה החמישים ושמונה, ניניביה, ביום 26 ביוני, 1973

ישראל אישרתה את האמנה ביום 3 ביוני, 1979

הפקدت כתב האישורו נשמה במצוירות ארגון העבודה הבינלאומי ביום 21 ביוני, 1979
האמנה נכתשה לתוקף לגבי ישראל ביום 21 ביוני, 1980

הוועידה הכללית של ארגון העבודה הבינלאומי, לאחר שנקראה בוגביה על ידי הוועד המנהל של משרד העבודה הבינלאומי, ונתכנסה למושבה החמישים ושמונה ביום 6 ביוני, 1973; לאחר שהחליטה על אימוץן של העצמות מסוימות בדבר הגיל המינימלי לקבالت עובדים לעבודה, שאלת מהוות את הסעיף הרביעי בסדו יומו של המושב, בתייתה את דעה להוראותין של האמנה בדבר הגיל המינימלי (ותעודה), 1919, האמנה בדבר הגיל המינימלי (עובדות-ים), 1920, האמנה בדבר הגיל המינימלי (חקלאות), 1921, האמנה בדבר הגיל המינימלי (מייעים ומסיקטים), 1921, האמנה בדבר הגיל המינימלי (עובדות לא תעשייתיות) 1932, האמנה בדבר הגיל המינימלי (עובדות-ים) (מתוקנת), 1936, האמנה בדבר הגיל המינימלי (ותעודה) (מתוקנת) 1937, האמנה בדבר הגיל המינימלי (דייגים), 1959, והאמנה בדבר הגיל המינימלי (עובדות שמתוחת לפני הקורקע), 1965,

בהוויתה סבורה כי הגיע הזמן לעזוך מסמך כללי בנושא, אשר יחולף, בהדרגה, את הממסכים הקיטים הנוהגים בתחוםים מוגבלים, במטרה להשג' ביטול כללי של עבודות ילדים, לאחר שוחלויטו: כי מסמך זה ילשך זורה שם אמנה בינלאומיות, מאמתם ביום זה, עשרים ושבה שנים לאחר ששלב מאות ושבעים ושלוש, את האמנה שלקמן, שתיקרא "אמנה בדבר הגיל המינימלי", 1973.

סעיף 1

כל חברה שלגبية עומדת אמנה זו בתקופה מתחייבת לשקו על מדיניות ארצית המכוננת להבטיח ביטול אפקטיבי של עבודות ילדים ולהעלות באורח פורגרטיבי את גיל המינימום לקבالت עובדים לעבודה לרמה המתישבת עם התפתחותם הפיסית והscalית השלמה ביותר של בני אדם צעירים.

¹ פורסמה בכתביהם 884, כרך 26, עמ' 462, שם מובאים גם הגירסאותanganית ובבריטית שדו טкор לשניהם, ראה סעיף 18 להלן. לאמנה צורפה המלצת מס' 146 בדבר הגיל המינימלי, 1971, ראה סעיף 18 להלן. International Labour Conventions And Recommendations 1919-1991, Volume II, 1983-1991, 1036 (1983-1991) (1983-1991) בחרצתת, International Labour Office, Geneva. להעלאת גיל המינימום לגיל 16 בכל עני הועודה. בעבודות מסוכנות מלאיצים על העלאת הגיל 18. וכן המלצות בדבר תנאי השירות ובדבר אכיפת חוראות האמנה. וראה סעיף 10 לאמנה, שאישרורה מהווה הסタルוקט מן האמנות הרשותות שם. החוקים המתיחסים לאמנה זו הם חוק עבודות הנער, התשי"ג – 1953, ראה בפרק 10.8, וחוקן הchnic, התשי"ג – 1953, ראה בפרק 10.9.הן בכללי פרשנות,

על אמנות עבודה בינהיותם מקור לפרשנות, ראה פסק"ד פרק 20.1, הדן בכללי פרשנות, תחת הכותרת "על היוזקות למוראות זרים". וראה דב"ע שם 18/4, החסתדרות הכללית וא" – עירית תא"; פד"ע כרך י"ב, עמ' 52, בו נפסק כי אמנה בינלאומית אינה חופכת לחלק של משפט הפויזיטיבי, על ידי אישורה על ידי ישראל, אך יחד עם זאת, ההנחה היא שמדינה ישראל מחייבת את חובתה במשפט הבינלאומי ואינה מוחקקת תוך הפטוגן. יידגש שבתחום משפט העבודה הבינלאומי ואשרו אמות עבודה בינהיות, הולכת ישראל, מאז החלה לאשר אמנות אלה, בדרך מיחודה. הדרך היא, הפניות תשומת הלב של הכנסת לכונה לאשר אמנה בהקשר לדבר רקיקה. על כן, במקרה והדבר תלוי בפירוש החוק, במסגרת המותרת לכך – יש ליחסו מפורש המביא להפרת המשפט הבינלאומי המחייב את המדינה, בג"ץ 67/103, "דה אמריקן אירופני בית-אל מישן" נ. שור הפטים ואחן, פד"י כרך כ"א(2), עמ' 325, בעמ' 333; ע"א 65/67, דעתה קורס ואחן גנד וולף קירשן, פד"י כרך כ"א(2), עמ' 20, בעמ' 26.).

הוא הדין להמלצת עבודה בין לאומיות, ראה דב"ע לג-3, 9, "צררי" – ריקס, פד"ע כרך ד/, עמ' 44, בו נאמר ערך בתי הדין לכך שהמלצת עבודה בינהיות אינה מהוות מקור לכוונות וחובות במשפט הישראלי, אך משבאים לקבוע מה מתישב ומזה איינו מתישב עם "מושגי יסוד של יחס עבודה", מותר ומוסתר ללמידה מהמלצתה, שהרי ודאי משקפת היא את הרצוי, ובשים אופן אינה משקפת את הפסול.